

Kapitola 16.

„Jako by mi... kousky chyběly.“

Na Christininu gusto se Henry vracel do života strašně pomalu, ale postupně to přece jenom byl čím dál víc on – podobou i tím, jak se vyjadřoval. Dovolili mu navštěvovat na invalidním vozíku Amber a byl už schopen dělat většinu věcí sám. Lékaři dokonce mluvili o propuštění.

Christine ale vytušila, že bratra něco sužuje.

„Chce to čas,“ snažila se ho uklidňovat. „Všichni doktoři říkají...“

„Já vím, co říkají doktoři. Ale za tu dobu by něco z té mlhy už vystoupit mohlo.“

„Však taky vystoupilo. Jen si vzpomeň. Jen teď, za těch několik posledních dnů jsi udělal fantastický pokrok.“ Říkala to stejnou měrou bratrovi i sama sobě.

Henry se jen ušklíbl. „Oceňuji tvůj pokus pobavit mě – ale s používáním slova fantastický bych byl asi opatrnější.“

„Připouštíš, že jsi na tom líp?“

Henry přikývl.

„No... a podle mě... každé zlepšení je fantastické.“

„Dobře. Uznávám,“ řekl se smíchem. Pak zvažněl. „Ale já bych si představoval pokrok ještě mnohem fantastičtější. Jde to hrozně pomalu, Chrissy.“

Sklopila pohled k časopisu, který držela v ruce a občas do něho nahlížela. „Kéž bych pro to dokázala... mohla něco udělat.“

„No tak,“ prohodil a natáhl k ní ruku, aby jí zvedl bradu tak, jak to často dělával během let, kdy spolu vyrůstali a jeho sestřička trucovala nebo ji něco trápilo. „Vždyť děláš. Už jen tím, že jsi tady, zvedáš mi náladu a fandíš mi, děláš mnohem víc, než si možná uvědomuješ.“ Neposkytl Christine čas, aby mohla nějak zareagovat, a pokračoval: „A staráš se místo nás o Dannyho – to se taky počítá.“

„Ve skutečnosti se o Dannyho stará hlavně teta Mary – a baví ji to tak, že by se toho nevzdala ani na jedinou minutu.“

„Amber se cítí mnohem lépe, když ví, že je Danny spokojený a má pořád co dělat – a že ho mají všichni rádi.“

Christine přikývla a usmála se při pomýšlení, jak rychle si klouček našel místo v jejich rodině.

„Amber to opravdu hodně sebralo,“ poznamenal Henry věčně. „Těžce snáší, že přišla o děťátko. Bojím se, že si to vyčítá... skoro jako by si myslela, že za to může.“

„Její vina to samozřejmě nebyla.“

„Ne... ne, ale jako by za tím bylo něco... něco divného... nevím. Pořádně tomu nerozumím. Ale... hm... žena tak nějak vnímá své tělo jako... prostor, kde je její nenarozené dítě chráněné. Ona... ona ho vyživuje, miluje a pomáhá mu, aby rostlo a stalo se... někým... člověkem. Když se něco pokazí, má pocit, že nějak selhala. Selhala v tom smyslu, že se jí nepodařilo dostat své roli ochránkyně. Pro Amber je to hodně těžké. I pro mě to je těžké.“

Henry se zahleděl ven z okna nemocničního pokoje. „Už jsem to dítě miloval,“ pokračoval. „Chtěl jsem ho... nebo ji... stejně jako Amber. Ale je v tom přece jen určitý rozdíl. Já nemám výčitky – jen vztek. Vztek na toho řidiče, který se namazal a odvážil se v tom stavu sednout za volant. Připravit někoho druhého o život ještě předtím, než dostal šanci začít ho plně žít. Někoho zranit a zmrzačit a totálně mu rozvrátit život. Způsobit bolest a starosti mnohem více lidem, než kolik jich bylo v autě, do kterého narazil.“

Christine viděla, že je Henry čím dál rozčilenější. Pohybem ruky se ho pokusila uchlácholit. „Nemysli na to. Zkus se ne...“

„Jak na to mám nemyslet?“ Henry se podíval sestře přímo do očí. „O mého syna se stará někdo jiný někde, kde to není jeho doma. Moje manželka leží v nemocnici se zlomenou pávní a k tomu má ještě zlomené i srdce! Kdo ví, jestli já sám budu ještě někdy schopen vykonávat svou práci, Christine. Možná budu do konce života jen... nanicdobrá hrouda. Nestalo se mi to při výkonu pracovních povinností, takže moje manželka a dítě nemají právo na odškodnění. Ne...“

„Henry, přestaň s tím,“ napomenula ho a na tváře se jí překulily slzy. „Prosím, nemluv takhle. Tohle... tohle nikam nevede...“

Klesl na polštář a zavřel oči. Christine viděla, jak zatíná čelist, a bylo jí jasné, že přemáhá vztek. Nic neříkala. Co v takové situaci taky říct?

Minuty uplývaly. Oba mlčeli. Christine rovněž zavřela oči a opřela si hlavu o opěradlo židle. Je to hrozný čas – pro nás všechny. Henry má pravdu. Jeden neopatrný trouba a způsobí bolest tolika lidem! Z plánované rodinné oslavy nakonec sešlo. Jakmile nejhorší nebezpečí pominulo, Christini rodiče odjeli vlakem domů. Otec měl povinnosti na policejní služebně a Christine si domyslela, že matka se chtěla vrátit s ním prostě proto, že nemohla snést pomyslení, že by měli být od sebe odloučeni zrovna v době, kdy se o něj nejvíc potřebovala opřít. Takže teď zůstalo všechno jen na Christine a každý den po skončení pracovní doby chodila do nemocnice. Od té nehody se ještě ani jednou nedostala do kantýny centra Naděje. Stýskalo se jí a něco jí říkalo, že i oni ji tam postrádají.

Nakonec oči znovu otevřela, ale na Henryho se nepodívala. „Minulý týden – když jsme se tak strašně báli, že se... že se z kómatu už neproberes, jsem byla v té místnůstce... tady na konci chodby. Seděla jsem tam, bylo tam puštěné rádio... nevím, jaká stanice. Hráli zrovna samé duchovní písně. Prostě jednu za druhou, beze slov, jen na klavír. Byla jsem... bylo mi fakticky bídně a pak jsem jednu z těch písní poznala.“

Zvedla hlavu, aby se mohla podívat Henrymu do tváře. Byl bledý, nitro zjevně zvířené emocemi.

„Byla to píseň Spočítej svá požehnání. Nejdřív mi ani nepřišlo na mysl, že bych měla co počítat, ale pak jsem si začala uvědomovat, že... že se mohla stát spousta horších věcí. A začala jsem počítat. Opravdu počítat. A jak se zpívá v té písni, je toho překvapivě hodně. Máme za co být vděční, Henry.“

Téměř nepostřehnutelně přikývl.

„Pak se najednou objevil ten doktor – doktor Carlton, myslím, že takhle mi řekl, že se jmenuje – s hrnkem kávy. Bylo to opravdu hnusný kafe.“ Christine vyloudila na tváři úsměv. „A s uleželou sušenkou. A já jsem si to přidala na svůj seznam. Ach, ne to kafe a sušenku – ale empatii. Podanou ruku.“

Henry povolil stisk čelistí.

„To mi dodalo vzpruhu – bylo to opravdové povzbuzení.“

„Doktor Carlton?“ otázal se Henry.

„Myslím, že tak se jmenuje.“

„Ano, vím, který to je. To je dobrý člověk. I mě už dostal z deprese, a ne jen jednou.“

DŮVĚŘUJ ZÍTRKU

Christine si promnula ruce. Mám se odvážit mluvit ještě dál? přemítala v duchu. Nakonec polkla a navázala: „Nedávno jsme si s tetou Mary povídaly. O jejím pádu – a o všem možném. A taky o verši, ve kterém se říká: ‚Všechno napomáhá k dobrému.‘ No, a Mary říkala, že svůj pád nevnímá jako řízení Boží ani jako součást Jeho záměru nebo něco takového. Ale že vidí dobro, které přišlo později – dobro, které by se možná neprojeвило, kdyby neupadla a nezranila se.“

„Jinými slovy tvrdíš, že bych se na tohle všechno měl dívat jako na něco dobrého?“

„Ne. Ne, takhle to vůbec nemyslím. Já jen... jen se snažím říct, že... i z *tohohle* dokáže Bůh vytěžit něco dobrého – pokud Mu v tom nebudeme bránit.“

Henry si slyšitelně – a hluboce – povzdechl. Christine se na něho podívala a všimla si, že se mu zpod zavřených očí vyřinuly slzy a stékají po bledých tvářích. „To jsem potřeboval,“ pronesl hlasem na hranici šepotu. Nic víc.

Henryho propustili z nemocnice jako prvního. Vzhledem k okolnostem mu z velitelství Královské kanadské jízdní policie povolili zůstat v Calgary, aby mohl být nablízku manželce a měl v dosahu další lékařskou péči, kdyby taková nutnost vyvstala. Christine měla za to, že si bratr každý den vzpomíná na další a další chybějící kousky svého života, ale s jistotou by to tvrdit nemohla. Třeba se mu jen bravurně dařilo blafovat.

Většinu času trávil Henry u lůžka Amber. Lékaři si podle všeho pochvalovali, že kost se dobře hojí, a ona sama se zároveň postupně vyrovnávala se svým zármutkem.

Christine chodila po práci do nemocnice, aby dělala Amber společnost, a Henry a Danny trávili ten večerní čas spolu. Danny neměl vstup do nemocnice povolený, takže komunikace mezi ním a matkou byla omezená. Christine měla za to, že kdyby ho k Amber pustili na návštěvu, měli by z toho prospěch všichni, ale pravidla jsou pravidla.

Jednou večer už byla na odchodu, když se málem srazila s nějakým lékařem v bílém plášti, který měl velmi naspěch. Zatímco se navzájem překotně omlouvali, Christine si uvědomila, že je to doktor Carlton. I on Christine poznal. Usmál se.

„Moc se omlouvám,“ řekl znovu. „Nemocniční personál se už z větší části naučil uhýbat mi z cesty, když vidí, že se blížím. Mám takový nepěkný zlozvyk, že se mi v hlavě neustále honí práce.“

Christine mu úsměv oplátila.

„Asi byste neměla čas na šálek *výborné* kávy, vidíte?“

„Už se zvonilo, je po návštěvní době,“ upozornila ho.

„Ach, jistě. Ano, totiž, zvoní se, aby se uprázdnily pokoje a sestry mohly připravit pacienty na noc. Návštěvní místnosti se to netýká.“

Christine maličko naklonila hlavu ke straně, byla by přísahala, že když se ozve zvonek, znamená to, že návštěvníci mají opustit všechny prostory nemocnice.

„A co do bufetu? Z bufetu nikoho nevykazují.“

Christine se musela znovu usmát.

„Opravdu bych rád slyšel víc o kantýně centra Naděje.“

„Já... v poslední době jsem se tam nedostala.“

„Hm – umím si to představit.“ Bezděčně si srovnali krok a mířili k nemocničnímu bufetu. „Místo abyste pomáhala druhým připravovat se do boje, musela jste svádět vlastní boj.“

Christine přikývla.

„Jak se daří Henrymu po propuštění?“

Christine si odpověď chvíli důkladně promýšlela. „Nevím,“ přiznala nakonec. „Někdy si myslím, že docela dobře. A pak... pak úplně obrátí. Henry přitom nikdy nebyl náladový. Nikdy.“

„To není nic neobvyklého.“ Teď promluvil jako lékař. „Mnoho lidí, kteří prodělali podobné trauma jako Henry, se potýká s podobnou emocionální krizí.“

Christine to vyděsilo. To jim nikdo neřekl. „A přejde to?“ zeptala se.

„Obvykle ano. Vlastně skoro vždycky. Ale chvíli to potrvá. Henry měl otřes mozku. Musel to být silný náraz. Říkáme tomu zhmoždění mozku. Existuje pro to ještě odbornější termín, ale lidé o tom spíše získají jakýs takýs pojem, když to nazveme zhmoždění mozku.“

Christine přikývla. Opravdu si dokázala přibližnou představu o Henryho zranění udělat.

„Jak dlouho...?“

„To se nedá říct. Záleží na mnoha faktorech.“